

Grupowy trening balintowski. Teoria i zastosowanie.

Eneteia Warszawa 2011, s. 291, ilustr., ISBN 978-83-61538-05-9

Redaktorami książki są: prof. Bohdan Wasilewski i dr Liliana Engel, a recenzentem naukowym - prof. Lesław Pytko. Zbiorowe dzieło wydano dla upamiętnienia 20-lecia Polskiego Towarzystwa Balintowskiego dzięki dofinansowaniu przez Polskie Towarzystwo Lekarskie.

Książka składa się z czterech części i 15 rozdziałów, napisanych przez 11 autorów/krajowych, jedna autorka z Berlina/. Łączą oni naukę i praktykę, kierując często specjalistycznymi instytucjami i towarzystwami oraz jako liderzy-grupami balintowskimi.

Pierwszy rozdział/L.Engel/ informuje o życiu i dziele Michaela Balinta/właściwie Mihaly'ego Bergmanna/, urodzonego w Budapeszcie. Był uczniem pierwszego uniwersyteckiego profesora psychoanalizy, Sandora Ferenczi'ego. Poza psychoanalizą interesował się fizyką, matematyką i chemią /pracował u przyszłego noblisty Otto Warburga, został doktorem chemii/. Z powodu prześladowań rasowych osiadł w Anglii, w czasie wojny kształcił pracowników socjalnych, a po wojnie przekazywał wiedzę psychologiczną i psychoanalityczną lekarzom domowym i studentom medycyny. Zainicjował kształcenie w ramach spotkań grupowych. Od blisko pół wieku działają liczne stowarzyszenia balintowskie- liderów oraz towarzystwa krajów różnych kontynentów i federacja międzynarodowa. Drugi obszerny rozdział /J.Łazowski, B. Jugowar/ przedstawia przełomowe dzieło Balinta „Lekarz, jego pacjent i choroba”. Omawia założenia, metody, zadania, strukturę i wpływ grup na pacjenta i lekarza. Porusza problemy współpracy między lekarzami, edukacji chorego i informacji o diagnozie.

Druga część „Model teoretyczny” stanowią rozdziały: o teorii Balinta „relacji z obiektem” - jej nurtach i szkołach /L.Engel/, o modelu pracy grup Balinta i jego ewolucji/B. Jugowar /oraz o dzisiejszych metodach pracy balintowskich grup/I. Kaflik, M. Motyka/.

Trzecia część „Zastosowanie praktyczne” przynosi tematy: zastosowanie grup Balinta /L.Engel/ w szkoleniu różnych zawodów medycznych, nauczycieli i w badaniach naukowych, „Grupy Balinta w praktyce lekarza rodzinnego” /S.Gzachowski/ przedstawia polskie, a „Grupy Balinta w świetle doświadczeń lekarza rodzinnego w Niemczech” /R. Kielhorn/ -niemieckie. „Grupy Balinta w szkoleniu psychoterapeutów” napisała J. Zgud. Ważny problem „wypalenia zawodowego i profilaktyki jego poprzez grupy Balinta” omawia B. Wasilewski. Natomiast B. Stelcer pisze o grupach Balinta w opiece terminalnej. „Pułapki i zagrożenia w relacji lekarz-pacjent” to wykład B. Wasilewskiego, uwzględniający seksuologiczne aspekty tej relacji.

Czwartą część „Metoda Balinta-weryfikacja badawcza, szkolenia” otwiera rozdział o badaniach wyników metody u studentów medycyny, pielęgniarek i fizjoterapeutów /L. Engel, B. Wasilewski/, drugi omawia obowiązkowe /!/ szkolenie lekarzy w metodzie Balinta w Niemczech /R. Kielhorn/, a ruch balintowski w Polsce i na świecie charakteryzują B. Wasilewski i E. Kiliszek.

Bogata, głównie obcojęzyczna, bibliografia/21 s./, wśród innych ważne prace wiodących autorów: M. Balinta, S. Freuda, B. Lubana- Plozzy, G. Schieпка, B. Wasilewskiego

i B. Jugowar. Książkę zamykają: zwięzłe noty o autorach, informacje o Polskim Towarzystwie Balintowskim i o książkach serii „Psychoterapia”, wreszcie cztery czarnobiałe ilustracje i 34 barwne fotografie z życia i działalności Polskiego Towarzystwa Balintowskiego. Strona edytorska zasługuje na uznanie. Kartonowa, lakierowana, barwna okładka.

Książka jest przeznaczona dla absolwentów i studentów wszystkich zawodów medycznych, psychologów, nauczycieli, duchownych, pracowników socjalnych. Ułatwi bowiem poznanie znaczenia i doskonalenie tak często w naszych krajowych warunkach trudnych relacji między pacjentem a lekarzem.

Henryk Gaertner-Kraków